LA MARE DELS OUS de Mar Fred

Diumenge al matí, a una fleca.

- Bon dia
- Molt bon dia, què li poso?
- Un ou de xocolata, si us plau.
- De nen o de nena?
- Com diu?
- L'ou, que si el vol amb sorpresa per nen o per nena. Els que tenen el paper rosa són per nena.
- Ai, ara no li sabria dir, posi-me'n un de cada.
- Alguna cosa més?
- Tres croissants.
- Normals?
- Ah, també es pot triar? Doncs miri, posi-me'n un per homes. En concret, que sigui per ex-marits. Que tingui els ingredients necessaris perquè no es prengui el meu allunyament i la nostra posterior separació com un atac a la seva masculinitat. Ell diu que no és el cas, però he llegit a una revista de moda que aquestes coses els passen als homes, més val que sobri que no pas que falti. Posats a demanar, procuri que el farcit contingui el que faci falta per treure-li la por a passar gaire dies seguits amb el seu fill perquè, malgrat que mai pensi en tallar-li les ungles, ho fa tan bé i tan malament com jo mateixa.

La dependenta se la mira amb cara d'incredulitat i resta immòbil en silenci.

- Què més...? Ah, sí, el segon! Aquest, que se'l prendrà una servidora, que sigui per dones. Que sigui ben gros que tinc molta gana després de fer dieta tres dies seguits. Això que diuen que per lluir s'ha de patir no sé qui s'ho deuria inventar, ben mirat, també desconec qui m'imposa aquesta tortura. Com era allò que deia un famós i

cèlebre pensador? “L'home és un llop per l'home”?

- No sé de què em parla i tinc feina.
- Llàstima, així tampoc deu tenir ganes de discutir si deia res de les dones i les llobes... Tornant al meu croissant, pel gust ni es preocupi, pensi que després de tants dies de castigar el meu paladar privant-li el que em demana qualsevol cosa em semblarà una delícia. Em conformaria amb que em convencés que no necessito un cos de noia de vint anys per sentir-me atractiva, que la pell plena d'estries i el ventre desllanegat no em fan lletja sinó que són un bell record del moment més bèstia i alhora meravellós de la meva vida. Si és tan amable i al damunt hi posa encenalls que facin que no em senti culpable per tenir ganes de descansar de tant en tant, millor que millor. Això estaria molt bé... Per on anava?
- Senyora, ja li he dit que tinc feina.
- Disculpi, parlo pels descosits. Si ja li dic que d'afamada fins i tot em sembla que em roda el cap. Ah sí, finalment posi-me'n un per nen. Miri que sigui un que faci que cada vegada que li diuen que sembla una nena per la llargada dels cabells el missatge li entri per una orella i li surti per l'altra, que jugui amb les joguines que vulgui i que mai perdi la tossuderia de vestir-se amb el color que li vingui de gust. Sobretot que sigui dels que fan créixer content malgrat no tenir una família com les que surten als dibuixos animats i els anuncis de la tele. Que no l'avergonyeixin dies com el d'avui que el passarem plegats, sense discussions ni retrets malgrat el que la societat espera de les famílies que anomena desestructurades. Aquest últim que no porti xocolata, recordi que ja n'hi donem ració doble amb els ous per culpa de la meva indecisió al principi de la conversa. Canviï-ho per alguna altra cosa que li doni força i il·lusió per construir un món més just amb els seus iguals.
- Deu estar de broma
- Ha començat vostè.